

Povjesni zapisi o crkvi Sv. Ivana na Prčanju pravno utemeljenom patronatu OBITELJI GJUROVIĆ i novosti o samoj obitelji

Pismo koje je u prilogu ovih zapisa Lodovico Giurovich poslao Giovanni-ju di Attilio Giurovich u Veneciju 05/11/1929:

Poštovani Gospodine!

Potvrđujem primitak Vašeg cijenjenog pisma od 17 prošlog mjeseca i zahvaljujem Vam na podacima koje ste mi poslali o Vašoj obitelji. Kako sto sam obećao u prilogu Vam dostavljam fotografiju obiteljskog stabla, kao i povijesne zapise, koje sam napisao, o crkvi sv. Ivana na Prčanju, kao i novosti o samoj obitelji koja već tri stoljeća ima patronat nad rečenom Crkvom.

Pošto sam obiteljsko stablo napravio prije 25 godina u njemu nisu uključene najnovije grane, te Vam u prilogu zapisa šaljem najsvježije novosti o posljednjim potomcima naše obitelji da bi mogli upotpuniti obiteljsko stablo. Vjerovatno u Italiji postoji još koja grana naše obitelji, i to tvrdim jer sam pročitao pred nekoliko godina, u jednom talijanskom vjesniku da je neki Gjurović iz Livorna bio otišao u Francusku sa garibaldincima na komemoraciju pedesete godišnjice bitke kod Digion-a. Tim povodom dodijeljena mu je medalja za vojne zasluge. Moguće je da je gore navedeni Gjurović iz naše obitelji.

O tome Vi i Vaša djeca moći ćete istražiti bolje od mene koji se nalazim daleko. Biti ću Vam zahvalan ako u budućnosti mi saopćite podatke koje ste pronašli.

Upućujem vam bratske i najsrdčajnije pozdrave očekujući Vaš odgovor

Lodovico Gjurović

Prčanj, 5/XI/1929

CRKVA SV. IVANA KRSTITELJA (Lodoviko Gjurović: Cenni storici sulla chiesa di Sn Giovanni di Perzagno (rukopis)). Prema poznatoj kotorskoj ispravi o osnivanju zborne crkve Sv. Marije i Sv. Ivana de Portello u Kotoru ova bi crkva imala biti utemeljena g. 1221-1222 od kotorskih porodica Bisacca, Dersa i kneza Ivana za vladanja kralja Stefana Prvovjenčanoga (Vidi opasku na str. 12.). Crkva sv. Ivana na Prčanju spominje se g. 1397 (Sudski arh. u Kotoru.). Šimun Velisanić svojom oporukom od 14 IV 1506 ostavlja neku svotu, da se pokrije crkva Sti Johannis de Perzagno (Sudski arh. u Kotoru.). Oko g. 1500 zemljište, na kojemu se nalazila crkva pripadalo je kotorskoj plemićkoj obitelji Drago. Neka Franceschina de Drago pok. Marina, picokara III reda sv. Frana, svojom oporukom g. 1542 ostavila je spomenutu crkvu sa obližnjim zemljištem kotorskim crkvama (bratovštinama) Sv. Marije de pace (Gospa od Zdravlja) i Sv. Križa. Te su bratovštine oko g. 1590 zemljište sa crkvom prepustile braći Vicku i Tomu Grgurovu iz Prčanja (Garguroviću-Verona), koji su stanovali u blizini i koji su već držali zemljište u nasljednji zakup (emphiteusis). A kada su se braća Vicko i Tomo Grgurov podijelili g. 1602. (kao što se vidi u izvornim dokumentima od 3 X 1602), rečeno zemljište, na kojemu su se nalazile ruševine crkve sv. Ivana, pripalo je Vicku Grgurovu. Ovaj pak poklonio ga je 1620 zboru te crkve („a tutto el Sboro della loro villa ovvero fratiglia di detta chiesa“), pod uslovom da se crkva obnovi. On je isti svojom oporukom od 15 XII 1621 ostavio u tu svrhu 48 talijera. Crkva je bila obnovljena g. 1622. Budući da on nije imao muškog potomka, nego kćer po imenu Katarinu, koja se udala za Mata Gjurova Gjurovića, patronat nad crkvom sv. Ivana ostao je pri toj grani obitelji Gjurovića, koja ga i danas ima. Braća Tripo, Lodoviko i Anton pok. Joza produžili su je u prvoj polovici XIX st. novcem od jednog prodatog zemljišta, koje je pripadalo svim Gjurovićima. Napokon je kap. Jozo Lodovikov Gjurović g. 1878 uljepšao fasadu. Crkva je posvođjena. Ima pročelje tipično kao sve naše manje crkve : na vrhu zvonik na preslicu sa jednim oknom, u sredini okrugli prozor (zvijezda), a sa strane vratiju po jedan prozor horizontalnog smjera. Oltar je drven. Ima jednostavnu i ukusnu arhitekturu. Oltarska slika (potpisana) na platnu, koja pretstavlja „Krštenje u Jordanu“ nema naročitu umjetničku vrijednost. Rad je slikara Tome Prosperi-a, iz Jakina, iz g. 1748. Ikona na oltaru, koja prikazuje Bogorodicu sa Djetetom sa starozavjetnim prorocima unaokolo i sa grčkim natpisima, umjetničko je djelo XVII st. italo-bizantijske škole. Nekada je pripadala kući Mihnića. Koterski biskup dr. Tripo Radoničić dao je restaurirati od vješte ruke. Njegovi baštinici su je poklonili crkvi sv. Ivana. Pred oltarom je grobnica bez natpisa. U koliko je poznato u njoj je sahranjena samo jedna Gjurovićka. (Word pag.42.)⁽⁴⁾

Crkva Sv. Ivana na Prčanju, kojoj je 1922 godini slavljna tristota godišnjica rekonstrukcije, je jedna od najstarijih crkava u Boki Kotorskoj. Na mjestu gdje se danas nalazi ova svečeva crkva, nalazila se je u prošlosti jedna druga crkva koja je bila vlasništvo obitelji Bisacca iz Kotora. 1200 g. je citirana u dokumentu o izgradnji nove crkve, kao ruševina. Izgradnja crkve pripada periodu iza 1200 godine. Teren na kojemu su se nalazile ruševine stare svečeve crkve, 1500 godine pripadao je plemićkoj obitelji de Drago iz Kotora. 1545 godine

izvjesna Franceschina de Drago pok. Marino, pizzocchiera trećeg reda San Francesco degli Osservanti, oporukom ostavlja ovu staru crkvu i okolne terene dvijema kotorskim bratovštine Santa Maria di Pace i Santa Croce. Ove bratovštine oko 1590 prenose vlasništvo ovih terena Vincenzu i Tommasu, braci de Gregorio iz Prčanja koji su posjedovali okolne terene i koji su gornje terene posjedovali de iure enfiteutico. 1602 godine pri podijeli ostavštine spomenute braće de Gregorio ovi tereni i crkva postaju vlasništvo Vicenza de Gregorio. On je 1620 god., radi zdravstvenog stanja u kojem se nalazio i u namjeri da se crkva ponovo obnovi, ostavlja cijeli "sboro" (parcelu) njihove vile, odnosno česticu gore navedene crkve na kojoj se nalazili temelji stare svečeve crkve. Izgradnja crkve je započeta srpnja 1620 god., završena je 1622 god. kako je vidljivo iz oporuke utemeljitelja datiranog 15 prosinca 1621 kojom je oporukom prenio naplatu duga od 48 Tallera crkvi u izgradnji, a naplatu su dužni provesti opunomoćenici.

Utemeljitelj crkve, Vincenzo de Gregorio, umro je prosinca 1621 god. i kao jedinog naslijednika imenuje kćer jedinicu Caterinu, koja je bila udata za **Matteo-a (5) Zorzi (2) Gjurovich**. Iz ovoga braka započinju dvije paralelne grane obitelji Gjurović, grana **Crilovich** (po Cristoforu) i **Francovich** (po Francesco-u), potomci prve grane još uvijek žive na Prčanju a potomci druge grane odselili su se oko 1700 god. u Veneciju, danas žive u Veneciji i Trstu. Dakle ove dvije grane obitelji Gjurović imaju patronat nad crkvom sv.Ivana, kao potomci Vincenza de Gregoria, utemeljitelja crkve, po ženskoj liniji. Prije nego što zaključim ove zapise o crkvi sv.Ivana, namjera mi je napisati ponešto o obitelji Gjurović, čija jedna grana već tri stoljeća ima patronat nad rečenom crkvom.

Obitelj Gjurović je jedna od najstarijih na Prčanju i sa obiteljima Lucovich, Sbutega, Minich i Lazzari, su osnivači mjesta. Nastanak obitelji je doseljenjem u drugoj polovici petnaestog stoljeća, za vrijeme vladavine Ivana Crnojevića, vladara Zete, nekog **Novak Runkovich-a** iz Crne Gore sa svojim sinovima **Zuane, Elia i Marino** u Boku Kotorsku. Poslije nekog vremena po preseljenju osniva dom na Prčanju. Od Marinovog sina **Mattea (1)** rodili su se (po spisu datiranom 17/10/1579) **Giorgio (2)** i **Michele (3)**. Prvi je glava i osnivač obitelji Gjurovich a drugi obitelji Minich.

Obitelj Minich čija je jedna grana oko 1700 god. odselila u Veneciju danas nema potomaka. Prestala je postojati sa dva poznata potomka **Rafaale (4/11/1808)** i **Angela (1817-28/10/1893) Minicha** iz Venecije. Prvi je bio profesor matematike (1841-1874) i veliki rektor Sveučilišta u Padovi. Bio je član Naučne Akademije XL i Commendatore talijanske krune. Bio je poznat u krugovima znanosti po svojim radovima o diferencijalnom i integralnom računu. Bio je zastupnik Venecije do 1880 u talijanskom parlamentu. Njegov brat je bio liječnik i kirurg i veliki talijanski patriota. Od 26/11/1889 bio je Senator Kraljevine Italije i Commendatore talijanske Krune.

Obitelj Gjurović, čiji potomci danas žive na Prčanju, u Trstu, Veneciji i drugdje uključujući i Američki kontinent, dijeli se u tri glavne grane, po **Pietro-u, Tifonne-u i Matteo-u**. **Pietro (4)** je glava podgrane **Giurovich- Giurissa, Giurovich -Haramabasic i Giurovich-Tutta** je najstarija grana. **Trifun (6)** je glava pod-grana **Giurovich-Francillo, Giurovich-Perun i Giurovich-Catalich** koje su, koliko je poznato, danas bez potomaka. **Matteo (5)** glava je podgrana **Giurovich-Crilovich i Giurovich-Franovich**, najmlađa je pod-grana obitelji i , kao sto smo rekli, ona koja ima patronat nad crkvom Sv.Ivana.

Sve tri grane su tokom stoljeća dali osobe doista vrijedne spomena, i koje ću ukratko, samo neke od njih spomenuti. Počinjući od najstarijih vremena početi ću spomenom na **Pietro (4) Zorzi-ja Giurovich** koji je bio glava naše općine od 1624 do 1626 i čije je ime, dok je bio u životu, bilo s poštovanjem spominjano od njegovih sumješтана jer je tokom njegove uprave mjesto bilo oslobođeno fizičkih radova i njemu je bila dodijeljena čast prijevoza službene prepiske.

Njegov sin **Tommaso (17)** načelnik općine Prčanj (od 1646 do 1848 i od 1668 do 1670), u teška doba Kandijskog rata radi velikih zasluga i na njegovu zamolbu data je od vencijskog Senata (Dukalom datiranom 2/10/1645 i kasnijom potvrdom Terminacijom rektora i Providura Kotora Trevisani-ja) Prčanjskim pomorcima privilegija u prijevozu državne pošte, koja je u Kotor dolazila iz Kostantinopla, prema Veneciji. Za prijevoz pošte povećan je za patru i mornare tokom šest zimskih mjeseci sa 8 na 10 dukata. Nadalje 1670, po miru između Venecije i Kostantinopola, dobiva od generalnog Providura za Dalmaciju Antonia Barbara, da u budućnosti pomorci Prčanja filukama prevoze državnu poštu za Veneciju sa zaustavljanjem u Zadru. U ratu

Austrije s Turskom, zaključenim mirom u Karlowitz-u, Venecija je bila saveznica Austrije s namjerom da povрати teritorije u Dalmaciji izgubljene u ratovima sa stoljetnim neprijateljem. Venecija je pokušala 1684 osvojiti Hercegnovi i kada u nakani nije uspjela, borbe su se proširile na cijeli okolni teritorij. U tim borbama poginuo je **Pietro (21) sin Nocolò Giurovich** koji je sa osamdeset svojih suboraca, odajući se velikom hrabrošću i sposobnošću, zapalio Kuti i okola sela na teritoriju Kuti-ja. Kada ga je premoćni neprijatelj pobijedio umro je junački od zadobivenih rana. Spomenimo iz tog doda rata i kapetana **Zuane (30) sin Vuco (10) Giurovich-a** iz grane Trifuna, načelnik općine Prčanj od 1700 do 1702, spomenut i od prof. Giuseppe Gelcich u Povijesti Bokeljske Mornarice (str. 37 Gjuruvici se ponose, osim ostalih, junaštvom zbog kojega je , njihov kap, Giovanni, odbio pomorski napad izvjesnog broja tripolitanskih gusara) koji se je istakao u obrani od pomoskog napada tripolitanskih gusara. Svojim gripom je 30 rujna 1706 godine prevezio državnu poštu, bio je napadnut u albanskin vodama od tripolitanske lađe sa 25 naoružanih momaka radi pljačke. Zahvaljujući njegovoj hrabrosti i hrabrosti njegove posade, odbio je napad i spasio je svoju lađu poslije nego što je ubio više barbara koji se u panici napustili nečasni napad. Usput, vezano uz taj veliki rat, koji je bio odlučan za budućnost Evrope, prisjetimo se da se u župnoj crkvi Prčanja čuvaju ratni trofeji, jedna podselica (ukrasna prostrka ispod sedla) i tepih, donijeti i izvješeni u Božiju cast, kao svjedočanstvo pobjede nad neprijateljem nekolicine Giurovich Harambasich-a po povratku obrane Lepanta (1692). U periodu obnovljenih neprijateljstava između saveznika, s jedne, i Turske, s druge strane, između mira potpisanog u Karlowitz-u i mira potpisanog u Passarowitz-u, istakao se **Marco (23) sin Giorgio (14) Giurovich-Giurissa**, načelnik općine Prčanj od 1712 do 1714, spomenut i od prof. Giuseppe Gelcich u Povijesti Bokeljske Mornarice (str. 37), "čije su ime Boljelji dugo vremena spominjali s ljubalju radi nesebične revnosti u opskrbi domovinske vojske potrebstinama uprkos velikoj opasnosti koju su predstavljale mnoge gusarske lađe koje su krstarile Jadranom (*cit.zbog svega navedenog osim pergamena izvjesenih u Općini, vidi zbir terminacija, itd objavljenih pod naslovom "stampa a favor della fedelissima comunità di Perzagno" kao i "Relazione Quirini Prov.Str. di Cett. e Alb", Venezia, Merlo 1874 i dokumente u svezi Prčanja Ibid.apud Gaspari 1874*). U kasnijim vremenima od ovih **Nicolò (24) sin Francesco-a (13) Giurovich-Franovich** se je istakao kao načelnik općine Prčanj, obnašajući na čast cijelog mjesta, čak dva puta ovu dužnost: prvi puta od 1736 do 1739 i drugi put od 1750 do 1753. O njemu govore mnoge zahvalnice izvještene u Općini, u kojima se s poštovanjem pohvaljuju mnoge zasluge, naročito u ratu 1739 između Austrije i Turske koji je završio mirom u Beogradu (28/10/1749). Tokom rata je prevezio državnu poštu koja je dolazila iz Konstatinopola u Veneciju uprkos mnogim opasnostima koje su predstavljali akti gusarstva na moru. Nadalje istakao se upornom arbitražom u Kotoru radi neprijateljstava nastalih između Crnogoraca i drugih naroda.

Pri kraju XVII st. tokom poslijednjih godina mletačke dominacije istakao se **Nicolò (192) sin Mattea (106) Giurovich-Giurissa** kao načelnik Prčanjske Općine od 1792 do 1794. Kao svjedočanstvo ovih zasluga je zahvalnica, koja se čuva u Općini, koju je izdao Valerio Anthelmi, generalni Providur za Kotor i Albaniju, u kojoj se pohvaljuju usluge učinjene republici i naročito se spominje brzina opskrbe Venecije pšenicom koju je sakupljao u Albaniji i Peloponezu brodovima i prevezio, s drugim potrepštinama u Veneciju. Također se spominju zasluge za ne mali broj arbitraža među lokalnim stanovništvom radi nastalih neslaganja, koje je vodio ne štedeci napore i ne obazirujući se na neugodnosti do postizavanja mira među njima. U prošlom stoljeću obitelj je dala mnoge poznate ličnosti domovini kojih ćemo se prisjetiti samo u kratkim osvrtom jer su živjeli u dobu dovoljno bliskom današnjem. Među njima prisjetiti ćemo se: **Oca Antonio-a**, svjetovnog imena **Nicolò Andrea (182), Lodovico (181) i Antonio (180)** koji su bili potomci onog **Giuseppe (129) Giurovich-Crilovich**, kojemu je velečasni otac Valeriano da Prato, čuvar Svetog Groba dodijelio s Diplomom datiranom 9/10/1773 pravo da vije na svojem brodu zastavu Svete Zemlje. Prvi od tri brata otac **Antonio** svjetovnog imena Nicolò Andrea je bio franjevac i dvadeset godina Provincial za ubožišta male braće u okolici Kotora. Na njegovom sprovodu riječ je održao otac Buonaventura da Maser. Drugi brat **Lodovico** je bio pomorski kapetan i brodovlasnik, načelnik općine Prčanj (1849) i utemeljitelj Javne pomoći na Prčanju. Bio je ranjen u pomorskoj bitci koju je vodio velikom sposobnošću i neustrašivošću protiv Engleza u blizini otoka Lokruma, nadomak Dubrovnika (11/12/1811) i bio je pohvaljen od brigadnog generala, zapovjednika trupa u Alabaciji baruna Gauthier kao i od conte Giorgi-ja tadašnjeg gradonačelnika Dubrovnika. Treći brat vitez **Antonio** je bio pomorski kapetan a potom alfiere bojnog broda u bivšoj Austrijskoj Kraljevskoj ratnoj mornarici i Načelnik

općine Prčanj. 1816 Franjo I Austrijski Car mu je dodijelio zlatni orden za vojne zasluge (fortitudini) Marije Terezije za hrabru obranu vodenu protiv tri piratske grčke lađe u blizini otoka Spalmatori u grčkom arhipelagu (13/04/1816) od kojih jednu lađu je potopio a ostale dvije prisilio u bijeg. **Vitez Vincenzo (246) sin Pietro-a (185) Giurovich-Crilovich** je bio pomorski kapetan prve klase na Austrijskom Lloyd-u. 1869 je izabran kao zapovjednik parobroda "Aurora" s kojim je austrijski Car Franjo Josip I otišao na otvorenje Suezkog kanala i kojom je prilikom imenovan Austrijskim i Otomanskim Vitezom. Njegov brat **Giorgio (245)** je bio pomorski kapetan i načelnik općine Prčanj do svoje smrti 6/3/1913. Vitez **Bernardo (260) sin Francesca (166) Giurovich-Francillo** je bio pomorski kapetan i kapetan prve klase Austrijskog Lloyd-a. Zbog njegovog junačkog ponašanja pred turskim vlastima, kojim je spasio život Sasonskom grofu Weber-u, koji je bio optužen od turskih vlasti zbog sličnosti s jednim političkim špijunom i koje su tražile njegovo izručenje, kralj Ivan I Saksonski (Filalette) ga je imenovao Vitezom. 1857. Ferdinand II, kralj Dviju Sicilija dodjeljuje mu križ Viteza kraljevskog reda Franja I zbog toga što je spasio od prijetećeg brodoloma u vodama bliza Brindisi-ja, lađu "Onesto" koja je vila kraljevsku zastavu. Na koncu 1862. godine Franjo Josip I, Austrijski car mu dodjeljuje kraljevski Zlatni Križ za zasluge kruni, zbog mnogih zasluga za napredak trgovačke mornarice. **Trifun (259) sin Francesca (166) Giurovich- -Francillo**, brat gore hvaljenog Viteza Bernarda, je bio pomorski kapetan i Prčanjki mecena. Njegovom oporukom 1902.god., ostavio je Župnoj crkvi na Prčanju u izgradnji jedno svoje imanje i dvanaest tisuća austrijskih Kruna za utemeljenje novog Prčanjskog groblja. Nadalje je ostavio Općini Prčanj tri tisuće austrijskih Kruna za osnutak zaklade za mlade nadarene mještane. Na kraju je daruje crkvi zavjetni dar i još jedan dar Javnoj dobrotvornosti. **Vitez Nicolò (242) sin Giuseppe (193) Giurovich-Giurissa** (1807 - 1864) je bio pomorski kapetan i potom do svoje smrti je bio austrijski vice konzul u Prevezi, Grčka. Njegov sin **Vitez Giuseppe (277)** je bio pomorski kapetan prve klase na Austrijskom Lloyd-u i tokom mnogih godina zapovjednik parobroda "Stambul" koji je bio opremljen od Austrijskog Lloyd-a kao jahta za krstarenja Princa Aleksandra Bugarskog od Battenberg-a i koji mu je dodijelio titulu bugarskog Viteza, reda Svetog Aleksandra. Otac **Cesare (276) Giurovich-Giurissa**, sin već hvaljenog Viteza Nicolò-a, koji je bio pobožan i revan svećenik kao i zaslužan župnik Tivta i Prčanja, zatim kanonik Kotorske Katedrale, odlikovan za svoje zasluge Zlatnim Križom Krune od Franja Josipa I, Austrijskog Cara. Za njegove službe je završena i posvećena nova Župna crkva na Prčanju 9 srpnja 1909. **Antonio (240) sin Giorgio (194) Giurovich-Giurissa** je bio poznati pomorski kapetan i tokom mnogih godina neustasivi moreplovac Atlanskog Oceana na jedrenjacima. Bio je dugo godina zaslužan Načelnik Općine Prčanj (1859 - 1866). Obitelj je dala mnoge ugledne ljude ljudskoj zajednici i bilo bi predugo uvrstiti ih ovdje sve, tako da ćemo završiti ove kratke zapise uglednih članova obitelji Giurovich prisjećajući se kapetana **Giuseppe (248) sina Lodovico-a (181) Giurovich-Crilovich**, koji je bio zastupnik u prvom Dalmatinskom Saboru (1861), počasnom građaninu Kotora, velikom patrioti i slavenskom pjesniku iz doba Preporoda.

Nadam se da će ovi kratki zapisi o uglednim članovima obitelji Giurovich ponukati u dušama mladih potomaka naše obitelji želju za natjecanjem sa vrlinama njihovih predaka, da bi ime naše obitelji bilo uvijek časno predano generacijama koje dolaze.

Prčanj, 24 listopada 1929.

Lodovico Giurovich

Kopija vjerna originalu
Venecija, 1 travnja 1955.

Posljednje vijesti o potomcima obitelji Giurovich:

Arturo (244) (1/XI/1866 - 1917) sin Giuseppe (190) sin Paolo (117) Giurovich

(grana Matteo, vidi obiteljsko stablo) rođen u Trstu i umro u Grazu (Stira). Bio je namještenik Austrijskog Lloyd. Njegova žena je bila pokojna Gilda Suligoi. Kći: **Nelly** (r. 16/6/1908) udana za ...? **Augusto (274)** (r. 17/10/1856 - u. siječanj 1912) **sin Nicolò (242) sin Giuseppe (193) Giurovich (Giurissa)**, rođen u Prevezi, umro u Trstu. Bio je pomorski kapetan na Austrijskom Lloyd. Bio je oženjen s Maria Bucovich Djeca: **Bruno (295), Vladislavo (294) i Dora**. Svi tri oženjeni i žive u Trstu.

Enrico (243) (r. 20/2/1872) **sin Giuseppe (190) sin Paola (117)** (grana Matteo) rođen u Trstu i poginuo u svjetskom ratu kao časnik u pričuvi. Oženjen s Josefina (Giuseppina) Wavra (r.29/12/1879). Djeca: **Alfredo (296)** (r.5/9/1901), **Ada (297)** (r. 17/5/1903), **Maria (298)** (r.6/9/1905), **Giuseppe (299)** (r. 10/1/1907), **Paola (300)** (r. 15/7/1913). Žive u Trstu.

Enrico (275) (r.29/7/1892 - u.6/9/1912) **sin Nicolò (242) sin Giuseppe (193) Giurovich (grana Giurissa)**. Bio je liječnik, oženjen 29/10/1891 s **Caterina (272)** (9/3/1871 - 6/3/1926) kći **Vincenzo (246) sin Pietro (185) (grana Matteo)** Djeca: **Milovan (293)** (r.29/19/1892 - u. 2/11/1907); **Vincenzo (290)** (r. 15/5/1894) inženjer i docent na Sveučilištu u Beogradu. Oženjen 9/4/1928 s Netty (Anna) kći Eugenio-a Sbutege; **Radovan (292)** (r.31/12/1899) inženjer agronomije. Oženjen 28/10/1927 s Olgom kćeri Giuseppe Skamlra i **Teresine (266) kćeri Bernarda (260) Giurovich** (grana Trifuna podgrana Francillo). Zaposlen na poljoprivrednom dobru u Ljubičevu kod Požarevca (Jugoslavija); **Miroslav (291)** (r.25/1/1902) inženjer zaposlen u odjeljenju za hidrologiju u Mitrovici (Jugoslavija).

Francesco (278) (r.7/7/1858 u 28/3/1894) **sin Nicolò (242) sin Giuseppe (193) Giurovich** (grana Pietro podgrana Giurissa). Rođen u Prevezi (Albanija) i umro u Trstu. Od 1888 je bio oženjen s Teresa Trost iz Trsta. Djeca: Božidar (r.21/10/1890) pomorski kapetan zaposlen na Jadrankoj Plovidbi. Oženjen s Maria Paolini. Djeca: **Robert (347)** (r.1923) i **Maria (346)** (n.1920). Živi na Sušaku.

Giuseppe (277) (r.1852 - u.3/12/1895) **sin Nicolò (242) sin Giuseppe (193) Giurovich** (grana Pietro podgrana Giurissa) rođen u Prevezi i umro na Krfu. Bio je kapetan na Austrijskom Lloyd-u. Oženjen s pok. Angiola Viola iz Rijeke. Djeca: **Nicolò**

(288) (r. 18/12/1879 - u.rujna 1914) rođen u Trstu i otišao na ruski front u svjetskom ratu. Bio je kapetan u austrijskoj vojsci. Oženjen 1905 s Matilde von Barabas (mađarica). Sin **Giuseppe (303)** (r.24/03/1906), muzičar; **Carlo (Dragutin)**

(289) (r.27/12/1892) inženjer brodogradnje u Kraljevskoj ratnoj mornarici Jugoslavije. Živi u Zemunu.

Oženjen 1925 za Annu kći ?

(290) Graziano (250A) (11/5/1855 - 17/1/1915) **sin Antonio-a (180) sin Giuseppe (129)**

(grana Matteo). Od 24/2/1894 oženjen s Cesira (r.29/6/1872) kći Francesco-a Verone. Djeca: Antonio (268) (r. 10/11/1894) profesor radiotelegrafije u Nautičkoj Akademiji u Kotoru. Oženjen s Franzy Michel, bez potomaka; **Mirco** (r?) strojarski inženjer, oženjen 1927 s Majom Zmajić iz Dubrovnika, sin **Milodar** (r.1923).

Nicolò (281) (r.24/2/1893 - u. 1927) **sin Matteo-a (239) sin Giorgio Giurovich** (grana Pietro podgrana Giurissa), bio je kapetan na Austrijskom Lloyd, oženjen 25/10/1893 s Mariannom kćeri Edoardo-a Sbutege, kćeri Antonia i Clotilde, koje žive u Trstu.

Kopija vjerna originalu.

Venecija, 1 travnja 1955.

Prijevod s talijanskog jezika Đorđe Gjurović 15 veljače 1997.